

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

II. zvezek.

Papež Pij X.

P. B. M.

VIII. Vladar katoliške cerkve.

„Vi združujete odločnost z modrostjo, moža kaker ste Vi more cerkev rabiti“, tako je rekel papež Leon XIII. pri nekem sprejemu patrijarhu Sarto. In drugi krat: „Ah, čutim, da bo kmalu prišel na me klic Gospodov, ali zapustil bom brez žalovanja težavno čast vrednišemu, ki bo zastopal veljavo božjo na tem svetu; sicer pa — bote Vi mož naslednik“. Na ponižni vgovor Sartov, da takemu bremenu njegove moči niso kos, je odvernili Leon XIII.: „Vem, da morete veliko storiti za cerkev ker imate lastnosti, ketere Vas delajo za to sposobnega“.

20. julija 1903 je Leon XIII. vmrl. Še enkrat so se zbrali kardinalji okrog mertvega papeža, potem jim je bilo izvoliti novega. In previdnost božja je dne 4. avgusta 1903 res izbrala Sarta za naslednika Leonu XIII., da si se je njegovo ime v začetku konklava mej onimi kardinalji, o katerih se je vgibalo, da bo bo izmej njih eden zasedel Petrov prestol, le bolj redko slišalo in pisalo.

Lehko bi tu bolj na široko spregovorili o konklavu in papeškem kronanju, ali ker so to le zuuanje reči, ki se ne tičejo

osebnosti Pija X., opustimo; skušali pa bomo v naslednjih versticah bravce seznaniti s življenjem in in delovanjem Pija X., njegovimi namerami in prizadevanji.

Radovedno je vse pričakovalo, kaj bo novi papež prvi krat spregovoril. 4. oktobra 1903 je nato izešla prva njegova okrožnica (*E supremi apostolatus cathedra*), po smislu te vsebine: Iz raznih razlogov se je bal papeške časti, zaupa v Njega, ki dela človeka močnega, in tako se hoče poprijeti dela s geslom „Vse prenoviti v Kristusu“, da bo vse in v vseh Kristus. Ne bo iskal pozemeljskih koristi, ker neče biti kaj drugega kakor služabnik Kristusov. Oserčuje ga misel, da mu bodo pri tem delu zvesti pomočniki z besedo, dejanjem in zgledom škofje, duhovniki in ostali verniki. Ker je od nekedaj boj mej posvetnim in Kristusovim duhom, ne smemo rok križem držati, če tudi vemo, da bo naposled zmaga na božji strani. Naštevajo pri pomočke, katerih se je posluževati v tem boju.

V svojem prvem nagovoru na kardinalje (9. nov. 1903) je povdaruil, da hoče vso skerb obračati v to, da svet in neomadeževan ohrani zaklad vere, ter da bo skrbel za zveličanje duš. Učiti hoče vse, ne le podložne, ampak tudi zapovedovavce. Kot verhovni poglavar popolne družbe, cerkve, bo stopil v dotiko z vladarji, da obvaruje prostost in pravice katoličanov. Nasprotovanje ga ne bo strašilo. Česar njegovi predniki niso mogli, tudi on ne upa doseči, namreč, da bi resnica popolnoma zmagala zmote in krivico; vendar si bo prizadeval, da se oblast resnice pri dobrih vterdi in razširi pri onih, ki niso slabe volje. — Tako je Pij X. s prvo okrožnico in s prvim svojim nagovorom na kardinalje osnovni načrt svojemu vladanju jasno razodel.

Vsestransko delavnost našega svetega očeta pa kažejo mnogoštevilna njegova opravila: pogostni sprejemi in nagovori, apostolska pisma in preosnove. Iz dosedanjega petletnega delovanja papeža Pija X. se vidi, da pri njem, ki se je postaral v drobnem delu dušnega pastirstva, prevladuje tudi še sedaj dušnopastirska stran, da pa vendar ne prezira znanstvenega polja, da je „moderniši“, kakor je marisikedo pričakoval, in kar je še važnije, „praktičen“ in odločen mož. Za kar se je kot škof in patrijarh trudil, tiste cilje ima večinoma tudi sedaj še

pred seboj, le v veči meri seveda. Njegova politika je Kristus in drugega npravnega prenovljenja kakor v Kristusu ne išče in ne pozna.

Ako bi kedo hotel kratko označiti življenje in delovanje sedanjega svetega očeta, mogel bi reči, da je to takšno, kakršno terja sv. Pavel od pravega služabnika Gospodovega, namreč da živi „v trudih, v čuvanju, v postih, v čistosti, v znanji, v prijaznosti, v svetem Duhu, v nehinavski ljubezni“. (II. Kor. 6.) Tem splošnim besedam nekoliko podrobnosti v poterdilo.

Že prvo leto je vpeljal Pij X. nekatere primerne preosnove, Zlasti pomenljiva je glede cerkvene glasbe in petja. Spisal je poseben „Navod“ o tem in določil, da se mora vesoljna cerkev po njem ravnati.

Na socialnem polju je Pij X. obrnil svojo pozornost najprej na Italijo, kjer so mu razmere najbolj znane. 11. jun. 1905 je izdal okrožnico, ki je naravnost namenjena italijanskim katoličanom, ki pa v svojem jedru velja tudi za druge dežele. Namen te okrožnice je v tir spraviti organizacijo italijanskih katoličanov. Moderna vredba držav daje državljanom pravico sodelovati pri državni upravi; to pravico imajo tudi katoličani, ki se je naj torej poslužujejo in pokažejo, da so tudi oni sposobni voditi državne posle. Ako škofje za koristno spoznajo, naj se katoličani le vdeležujejo volitev. Pij X. opozarja, da so časi drugi, kakor so bili kedaj, in da so tudi druge potrebe. Tudi sredstva morajo biti primerna potrebam časa.

Pij X. hvali in priporoča razna katoliška društva in zveze. Tako je za Italijo nasvetoval veliko Ljudsko zvezo (Unione popolare) z ednim skupnim središčem socialne organizacije za celo državo.

V okrepljenje katoliškega prepričanja in življenja pa posebno dvoje priporoča: verski poduk in pogostno sv. obhajilo. V lepi okrožnici (Acerbo nimis od 15. aprila 1905) vkaže dušnim pastirjem in katehetom vstrajno, marljivo in potrpljivo podučevanje malih in odraslih v resnicah svete vere. Dne 15. junija 1905 je zaukazal (s pismom *La necessità* do kardinalja vikarja Petra Respighi) za rimsko okrožje enoten katekizem s željo, da bi ga sprejele tudi druge škofije ter da bi se tako vsaj v Italiji dosegla enotna oblika katekizma. V pro-

speh poduka v kerščanskih resnicah je z odlokom od 5. dec. 1905 preosnoval nadbratovščino kerščanskega nauka.

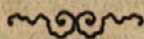
Sveti oče kar najtopleje priporoča vsakdanje sveto obhajilo. Tako-le piše: „Želja Jezusa Kristusa in njegove cerkve, naj bi verni vsaki dan pristopili k sveti mizi, meri na to, da bi verni s tem zakramentom z Bogom se tesno združili ter iz tega zajemali moč, berzdati poželjivost, zbrisovati vsakdanje odpustljive grehe in smernih grehov, v ketere bi lahko padla človeška slabost, se varovati. V prvi versti sv. obhajilo ne meri na čast in preslavo Gospoda, tudi ni plačilo obhajancem za njihove čednosti. Zato ga imenuje sv. cerkveni tridentinski zbor sredstvo, ki nas rešuje vsakdanjih pregreškov in nas obvaruje smernih grehov. — To naredbo so prvi kristjani dobro umeli; vsaki dan so hiteli h ti mizi življenja in moči. „Vstrajali so v nauku apostelnov in v občestvu lomljenja kruha“. Tudi v poznejših stoletjih je tako bilo. Kerščanska popolnost in svetost se je tako zelo povspeševala“. To so jasne besede. Pač v tolažbo plašnim vernim, kateri menijo, da niso dovolj pobožni, prejemati vsaki dan sv. obhajilo.

Povejmo, kaj je v teku petih let papeževanja Pij X. še razen tega v proslavo sv. Rešnjega Telesa storil. V prvi versti je omeniti evharistične shode. Brez dvojbe taki shodi, veliki in manjši, vnemajo k pobožnosti in ljubezni do presvetega zakramenta. To je Pij X. že ko patrijarh beneški povdarjal. S posebnim pastirskim listom je sklical tak shod in mej drugim je pisal: „Evharistični shodi so, na katerih se Jezus Kristus v svetli luči kaže. Tu vernik očitno in slovesno pripoznava, da je kristijan, ne le v sercu in v družini, ampak tudi v sredi mej svetom. Tu pripozna ne le kot kristjan, ampak tudi kot deržavljan kraljevo čast Jezusa Kristusa. . . Tu v svojih sercih katoličani čutijo, da se duh Jezusa Kristusa pomlaja. . . V presvetem zakramentu, v ti zastavi ljubezni, se kaker v skupnem središču vse skrivnosti naše vere stikajo, in s tem, da molimo Jezusa v božjem zakramentu, spoznavamo očitno svojo vero. Glejte to prizadevanje, to gorečnost vernih, ki z dragocenim okrasjem zaljša v svetem tekmoivanju aljtarje, celo najborniše cerkve in jo s svetimi posodami preskerbuje, da se božji službi dostojna čast ohrani; tu so verhutege procesije s sv. Rešnjim Telesom ko prav tolikere veličastne priče sv. vere; prirejajo

se učene razprave, da se pojasni vsem verjetnost svetega zakramenta; tu so spisi, knjige, zavodi, kongregacije, družbe in bratovščine, moljenje in zadostovanje v vseh oblikah — prav tolikero velikih sredstev v preslavljanje Boga na altarju. K temu pride najmočnejše sredstvo, ki nam ga je dal sam Jezus — molitev. To je velika, skrivna moč teh shodov, na katerih, dasi tudi ne govoré vsi, pa vsaj vsi, kaker Mojzes roke ter serce k nebesom vzdigujejo, da bi si od tam pomoč priborili“. Prešinjen o važnosti evharističnih shodov je sv. oče storil vse, da bi jih povspeševal. L. 1905 je sklical svetovni evharistični shod v Rim, nosil pri slovesni procesiji sam Najsvetejše in k sklepu imel plamteč nagovor na vse vdeležence shoda, da bi jih napolnil z evharističnim ognjem. — Nekaj mesecev poprej (28. febr. 1905) je izdal pismo (breve), v katerem je za večne čase vsem, ki se postavijo pod vodstvo stalnega odbora za mejnarodne evharistične shode, podelil odpustke in posebne pravice (privilegije). Pač njegova, Pija X., zasluga je, da se je v novejšem času priredilo že več svetovnih evharističnih shodov, zdaj tu zdaj tam. Navadno pošlje k takim shodom kot svojega zastopnika iz Rima kakega kardinalja.

Nadalje je Pij X. priporočil opravljati devetdnevnicu pred praznikom sv. Rešnjega Telesa, in je to obdaril z več odpustki. — Da bi verne spodbudil k obiskovanju cerkev, kjer je izpostavljeno Najsvetejše, je sveti oče podelil odpustek 7 let in 7 kvadragén (toties quoties) vsem, ki se verno ozrejo na sv. hostijo in mej tem zgovore: „Moj Gospod in moj Bog“, in popolnoma odpustek enkrat na teden, ako opravljaš to vajo dan na dan in vredno prejmeš sv. obhajilo. Isti odpustek moreš zadobiti tudi mej sv. mašo pri povzdigovanju. — 12. julija 1905 je podelil popolnoma odpustek vsem otrokom pri prvem njihovem obhajilu, kaker tudi vsem sorodnikom do tretjega kolena, ki se te slovesnosti vdeležé. — Obdaril je Pij X. več molitev v čast sv. Rešnjega Telesa z odpustki. — Iz vsega tega se vidi, kolik pomen pripisuje Pij X. sv. Rešnjemu Telesu. Zercali pa se v tem tudi najlepše prava pobožnost in gorečnost sv. očeta.

(Konec prih.)

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

(Dalje.)

Četerta zapoved.

Četerta cerkvena zapoved naklada letno spoved in velikonočno sv. obhajilo: „Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku vsaj enkrat v letu in o velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo“.

Spregovorimo najprej nekoliko o spovedi.

Večina Slovencev sv. spoved rada in večkrat na leto opravlja, a nekaj jih je, ki jo zanemarjajo in se hočejo izgovoriti na različne načine, ter s tem ne le škodujejo sami sebi, ampak tudi druge zapeljujejo.

O tistih, ki pravijo, da nimajo greha in jim zato tudi ni treba hoditi k spovedi, ne bomo govorili, saj jih je že davno zavernel sv. Janez, ki piše: „Ako pa kedo pravi, da nima greha, je lažnjivec“.

Onim pa, ki govorijo, da ni več moderno spovedovati se, ne moremo drugega reči, ko to-le: Kristijan ne bo vprašal, kaj je moderno, ampak, kaj je kerščansko in z Jezusovim naukom v soglasju.

Nauk Jezusov in njegove cerkve je, da je treba sv. spoved opravljati, zakaj Jezus ni spovedi ustanovil zato, da bi imeli en zakrament več, ampak zato, da si ž nje pomočjo milosti pridobivamo in zveličanje. In sv. cerkev ni dala zapovedi: „spovej se svojih grehov“ iz drugega namena ko zato, da se rešimo grehov in Bogu služiti začnemo.

Toda brezbožni bodo rekli: „Saj spovedi ni Jezus vstanovil, ampak duhovniki so jo vpeljali“. Ne pohujšajte se, dragi bravci, nad to neresnično terditvijo, nad temi brezbožnimi besedami. Mirno pogledjmo nasprotnikom v oči in vprašajmo zgovorino, kaj pravi o sv. spovedi.

Menda nihče nasprotnikov ne bo tajil, da je spoved v tem stoletju v navadi ko naprava iz prejšnjih časov; saj so spovednice, ki so po starih cerkvah navadno tudi stare, očiten do-

kaz, da so se naši predniki spovedovali in ravno tako tudi že njihovi predniki.

Če so duhovniki spoved vpeljali, naj nam povejo nasprotniki leto, v katerem se je to zgodilo, duhovnika, ki je bil tako mogočen, da je milijonom kristijanov ukazal izpovedovati se in so ga vsi molče in pokorno slušali od mogočnih vladarjev do zadnjega delavca, od priprostega vernika do papeža. Zgodovina ve za razne iznajdbe, če so tudi nekatere od njih še tako malenkostne, a za tega, ki je spoved vpeljal, ne ve drugega imenovati, ko Jezusa Kristusa. Tako so verovali vsi kristijani notri do 16^{toga} stoletja in tako verujejo vsi pravoverni še danes. Do nesrečnih protestantovskih časov sploh nihče sv. spovedi ni napadal.

V 16^{em} stoletju se je pa prederznil neki odpadel redovnik in duhovnik v svoji navidezni učenosti terditi — pa brez dokazov — da je spoved od ljudi vpeljana naprava v kat. cerkvi. Ta mož, Martin Luter po imenu, je hotel vse vtajiti in odpraviti, kar se ni vjemalo ž njegovim grešnim življenjem. Ker mu je spoved delala največo preglavico, je začel tajiti, da je od Jezusa vstanovljen zakrament. Seveda dokazal tega ni, ker se dokazati ne da; deržal se je načela: za dokaz zadostuje moja volja. Kaker je hotel in želel, tako je moralo biti, četudi ni bilo niti prav niti resnično.

Kar je Luter terdil, tega njegovi priverženci niso mogli zavreči. Zato so si protestantje skušali pomagati z lažjo. Zatekli so se za tristo let nazaj in rekli, da je spoved vpeljal papež Inocencij III. na IV. lateranskem cerkv. zboru leta 1215. Katoličani so jih zavrnili, da takrat spoved ni bila vpeljana, ampak je bilo le zapovedano, da se morajo vsi vsaj enkrat na leto in sicer radi sv. obhajila o velikonočnem času spovedovati. Ker pa kljub temu to staro protestantovsko laž hudobni ljudje še dandanašnji ponavljajo, da bi nevedne zapeljali, zato hočemo stvar bolj pojasniti sè zgledom.

Vzemimo, da bi naš državni zbor sklenil, da morajo vsi avstrijski davkoplačevalci od letošnjega leta naprej o velikonočnem času plačevati davke, pa bi prišli potem ljudje in bi rekli: Avstrijski državni zbor je l. 1908 iznašel in vpeljal davke. Ali bi bilo prav tako sklepati? — Ali mislimo si, da bi katera skupščina III. reda sklenila vsako leto iti na božjo pot

in sicer o velikonočnem času na Sv. Goro, pa bi kedo rekel: Božje poti ali romanje na Sv. Goro je iznašla neka skupščina III. reda. Kajne, tako sklepanje ne bi bilo opravičeno. Ali ravno tako napačno in krivično je reči, da je IV. lateranski cerkveni zbor iznašel ali vpeljal spoved, ker je le za že davno poprej od Jezusa ustanovljeno in od prvih časov kerščanstva v navado vpeljana spoved določil čas, kedaj se mora opraviti.

Katoličani so protestante zavernili z razkolnimi Gerki in Nestorijanci, ki imajo tudi spoved, dokaz, da je bila spoved v katoliški cerkvi, preden so se ti od nje ločili, torej davno pred papežem Inocencijem III. In ker so že v prvih časih kerščanstva razni pisatelji, ki spoved omenjajo — znamenje in dokaz, da je bila, — so protestantje naposled začeli sv. pismo po svoje razlagati. Ali sv. pismo tako jasno govori, da more sleherni resnico spoznati, ako le hoče. Tajiti jo more brez dokaza seveda tudi vsagdo; navadno pa jo tajijo le hudobni ljudje, priznajo pa vsi resnicoljubni in dobri.

Ali je torej in kako je Jezus sv. spoved ustanovil?

Namen Jezusovega prihoda na zemljo je bil „iskati in rešiti, kar je bilo izgubljenega“. (Luk. 19. 10.) Ker je prišel rešit vse ljudi, tudi tiste, ki bodo na svetu po njegovem vnebohodu, zato je moral ustanoviti pomoč rešitve tudi za tiste.

Ko vesoljni odrešenik celega sveta in vseh vekov je torej obljubil sv. Petru: „Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva, karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih“ itd. (Mt. 14.) in drugim apostelnom je obljubil dati isto oblast (Mat. 18.) To obljubo je Jezus slovesno izpolnil po vstajenju. Stopil je mej aposteljne pri zapertih vratih in rekel: „Mir vam bodi! Kaker je Oče mene poslal, tako jaz vas pošljem“. Potem je dihnul vanje ter rekel: „Prejmite sv. Duha! Katerim boste grehe odpuščali, so jim odpuščeni, katerim jih boste zadrževali, jim bodo zadržani“. (Jan. 20.)

S tako jasnimi besedami je Jezus ustanovil zakrament sv. pokore, ali sv. spoved. Aposteljni so te besede takoj razumeli, kaker jih razumejo vsi, ki so dobre volje in resnico hočejo. Zato je pisano že v sv. pismu, da je veliko vernikov prišlo k sv. Pavlu, „ki so se spovedali in naznanili svoja dela“. (Dj. ap. 19. 18.) Spovedovali so se torej že za časa aposteljna Pavla. Ali očitno, ali na tihem in skrivaj, to iz teh besedi ni dognano,

a za nas je poglavitno, da je bila spoved. Gotovo je, da so se v prvih časih tudi očitno spovedovali, pa to proti skrivni in tihi spovedi nima ničesar opraviti, pač pa je terden dokaz, da je spoved bila. To poterjujejo razni cerkveni očetje in pisatelji. Sv. Barnaba, učenec sv. aposteljna Pavla, pravi: „Spovej se svojih grehov in ne pojdi sè slabo vestjo k molitvi“. ¹⁾ Sv. Ciprijan, ki je bil umorjen l. 258, piše „padlim“: „Preljubljeni bratje, sleherni naj se spove svojih grehov, dokler je še tukaj na zemlji in se tako priznanje še sprejme, dokler imate čas zadostiti in je od mašnika podeljeno odpuščenje pri Gospodu prijetno“. ²⁾ Ravno tako govorijo o spovedi sv. Bazilij ³⁾, sv. Hijeronim ⁴⁾, sv. Leon Veliki ⁵⁾ in drugi; pa njihovih izrekov našim bravcem ne bomo navajali, ker zanje niso potrebni.

Kar smo pa tukaj o spovedi povedali, smo povedali zato, da boste imeli v rokah orožje in potrebno znanje proti onim, ki sv. spoved napadajo in tajijo. Krotko in ljubeznivo jih poučite. Če pa resnice ne sprejmejo, pretergajte ž njimi občevarjenje in tudi njih knjig in časopisov ne berite, da vas ne zapeljejo.

Četerta cerkvena zapoved tirja pod smertnim grehom letno spoved. Kedaj se moramo v letu spovedati, tega ne pove. Pa ker zahteva ravno tako strogo velikonočno sv. obhajilo, sledi, da se moramo spovedati, če imamo smertne grehe na vesti, gotovo pred sv. obhajilom.

Zapoved pravi: „vsaj enkrat na leto“. Enkrat na leto se moramo spovedati, smemo se pa tudi večkrat in sv. cerkev želi, da bi se vsi verniki prav pogosto spovedovali in obhajali. Posebno potrebna je pogosta sv. spoved in obhajilo za odraslo mladino, ker se brez pogostega prejemanja sv. zakramentov ne vzderži na potu čednosti. Stariši in vzgojevatelji mladine! če ljubite svoje otroke in gojence, napeljujte jih k pogostemu prejetju sv. zakramentov.

Ta zapoved veže vse, ki so prišli do spoznanja greha.

¹⁾ Ep. Barnab. c. 19.

²⁾ De lapsis št. 29.

³⁾ Regulae brev. Interrog. 288.

⁴⁾ in Matt. 16. 19.

⁵⁾ Ep. 168. episcopis per Camp.

Ako kedo o velikonočnem času ni mogel, ali ni hotel opraviti sv. spovedi in pristopiti k sv. obhajilu, je to pozneje storiti dolžan.

Če bi se kedo neveljavno spovedal in za velikonoč božje-ropno prejel sv. obhajilo, je dolžan še enkrat sv. zakramente, pa veljavno prejeti.

O svetem letu velikonočna spoved in sv. obhajilo ne velja za odpustek sv. leta, ampak je treba v ta namen sv. zakramenta posebej prejeti.

Kako dolgo traja velikonočni čas, to določujejo škofje.

(Dalje V. zap. in konec).

Bl. Elizabeta Dobra, devica tretjerednica. *)

Bl. Elizabeta je bila rojena v Valjdzeju (Waldsee) na Švabskem. Njeni stariši so bili sicer siromašni, pa so jo prav kerščansko izredili. Učili so jo moliti, slušati, in kako naj bo pri sv. maši. Ko je bila dorasla, da je mogla prejeti zakrament sv. pokore, so jo učili, kako naj se spoveduje. Od svoje perve sv. spovedi je bila vsak dan boljša. Rada je slušala svoje stariše; z mladimi in starimi se je lepo vedla; nigdar se ni norčevala sè starimi ljudmi. Zato so ji sploh rekli „dobra Betka“ (die gute Beth).

Ko je imela 14 let, ji je svetoval njen modri in skušeni spovednik p. Konrad Kügelen, da naj stopi v samostan tretjerednic, keterega je bil sam ustanovil v Rovtah (Reute) ne daleč od Valjdzeja. Ona je svojega spovednika slušala tudi v ti reči. V samostanu frančiškanskih tretjerednic se je pridružila neki stari sestri, da bi tako še bolj rastla v popolnosti. Iz samostana ni nigdar šla, zato so jo imenovali zaperto redovnico. V samostanu pa ni bila brez križev in nadlog. Satan ji je delal hude skušnjave in nagajal ji na razne načine; njene duhovne sestre so jo imele za hinavko. Ker je na vse to zasramovanje in opravljanje molčala in terpela, je sè svojim mirnim

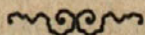
*) Winkes, Seraphischer Tugendspiegel. Aureola serafica.

obnašanjem drugim tretjerednicam oči odperla, da so spoznale svojo zmoto in krivično ravnanje in zopet so jo imele ne le za dobro, temveč tudi za sveto redovnico. Rada je premišljevala Kristusovo terpljenje; Jezusa je prosila, da naj ji da, da bo dobro poznala njegovo terpljenje in čutila njegove bolečine. Jezus ji je vtisnil svojih pet ran, ki se pa niso vedno videle. Za njeno zelo spokorno in sveto življenje ji je dal Bog nenavadne darove, poznati skrivne misli in želje drugih in pa prihodnje reči prerokovati. V 34. letu svoje starosti je vmerla 25. novembra 1420. Precej po njeni smrti so jo verni ko svetnico častili. Papež Klemen VIII. je poterdil to nepretergano čiščenje. Njene kosti imajo shranjene v samostanski cerkvi v Rovtah, kamer še dandanašnji romajo pobožni Nemci, da se ji priporočajo.

V molitvi, ki se bere pri sv. maši na čast bl. Elizabete, device tretjega reda, prosi sv. cerkev: „Naj raste v nas, o Gospod, pobožnost do terpljenja tvojega edinorojenega Sinu, in po zgledu blažene device Elizabete naj bo ta spomin v naših srcih vedno bolj živ. Po ravno tistem Gospodu našem Jezusu. . . Amen“.

Bl. Elizabeta si je večkrat očitala zlasti pred svojo smertjo, da je premalo premišljevala Kristusovo terpljenje. Svetnika ali svetnice, ki ne bi bila premišljevala, kaj je Kristus terpel, da nas je odrešil večnega pogubljenja, takega svetnika ali svetnice ne najdemo. Ko so imeli hude satanove skušnjave, so premišljevali, kako je hudi duh skušal tudi Jezusa; ko so bili zasramovani in preganjani, so premišljevali, kako se je Jezus vedel proti Judom, ki so ga sovražili, zaničevali in preganjali; ko so bili bolni, so prevdarjali, koliko je Kristus terpel na Oljiski gori, koliko, ko so ga bičali, s ternjem kronali, na križ pribijali, in to premišljevanje jim je dajalo moč, da so iz ljubezni do terpečega Zveličarja molčé in poterpežljivo prenašali bodisi zaničevanje ali zasramovanje, bodisi hude telesne bolezni. Ravnaj se po bl. Elizabeti, in pri prvi priložnosti boš sam spoznal, kako prav imajo svetniki, ki so sami radi premišljevali Kristusovo terpljenje in to tudi drugim priporočevali.

P. A. F.

Slovesnosti kronanja

čudodelne podobe Matere Božje v Marijinem Celju na Gorenjem Štajerskem,

Sicer so vsa svetišča preblazene Device častitljiva in spoštovanja vredna, vendar je dopadlo naši nebeški Materi, neke-tera mesta si izvoliti, kjer hoče nenavadno obilne milosti deliti. Čudodelne podobe Marijine na tako odlikovanih krajih proslavlja cerkvena oblast s pomenljivim obredom „kronanja“, da Mater Božjo, kjer se posebno milostno izkazuje, tako tudi ona izredno počasti.

Krona je znamenje najvišje kraljevske oblasti in mogočnosti, pa tudi najvišjih čednosti, ki imajo lepotečiti kralja ali kraljico. Pogled kronanega ali kronane ima zbuditi v podložnih čute udanosti, ljubezni, češčenja, pokorščine, ter zaupanje v njegovo ali njeno pravičnost, dobroto, moč in modrost. Ker se na Materi božji vse te čednosti v takem svitu bliščijo, da ga tako rekoč angeljske oči ne morejo prenašati, ker je njena moč za božjo največa, njena dobrotljivost, njena modrost, njeno usmiljenje neizmerno; ker jo kraljico nebes in zemlje po vsi pravici tolikrat kličemo, kedo bi se čudil, ako želijo tudi naše oči znamenje kraljice, krono, videti na njenih milostnih podobah. Sveta katoliška cerkev spoznava in kliče Devico Marijo kraljico nebes in zemlje, dosledno je torej, ako dovoli, da se jej tudi na njenih podobah sè slovesnim kronanjem zunanja kraljeva čast iskazuje in to posebno na takih krajih, kjer se njeno kraljevo veličastvo zlasti bliščeče razodeva. Ta pomen ima cerkveni obred slovesnega kronanja milostnih ali čudodelnih podob Matere božje.

Perva je bila kronana zunaj Italije leta 1715 čudodelna podoba Matere božje lavretanske na Tersatu; 6. junija 1717 se je zveršilo kronanje milostne podobe Matere božje svetogorske v goriškem mestu samem. Lani so, kaker je gotovo vsem našim bravcem v spominu, v imenu in pooblaščen od svetega očeta Pija X. milostljivi ljubljanski knezoškof kronali čudodelno podobo Matere božje na Brezju. Letos pa se je zopet zveršilo slovesno kronanje čudodelne podobe v Marijinem Celju na Gorenjem Štajerskem, kaker je bilo prej naznanjeno

v 9. zvezku „Cvetja“. Gotovo bo primerno zdaj nekoliko tudi o izveršenju te redke slovesnosti sporočiti.

Kot priprava na njo se je slovesno obhajala devetdnevna. Vsak dan je bila škofovska maša, katero sta pela tudi dva slovenska škofa, ljubljanski in lavantinski. Prevzvišeni lavantinski knezoškof so imeli tudi pridigo dne 3. septembra, na kateri dan je bil majhen evharistični shod in zvečer procesija z Najsvetejšim.

V nedeljo 6. septembra so opravili službo božjo kardinalj solnograški knezonadškof. Poprej je deževalo, na predvečer slovesnega kronanja pa se je razprostiralo nad Marijinem Celjem jasno nebo. Procesija za procesijo je prišla, posebno z Ogerskega. Vse Marijino Celje je bilo v zastavah, vsaka hiša je bila olepotičena.

Popoldne 7. septembra natanko o 5. uri je bil slovesen sprejem apostoljskega poslanca, vzvišenega nadškofa, kneza Granito di Belmonte. Sprevod je šel okoli milostne bazilike. Ravno tačas je prišla z Ogerskega procesija Slovakov, ki se mu je pridružila, v svojem jeziku pevajoč Marijino hvalo, kakor bi hotela blažena Devica te svoje zveste otroke, ki so iz daljnih krajev 7 dni peš hodili v Marijino Celje, na ta način posebno odlikovati. Pri velikih vratih, ki so bila v papeževih barvah lepo okrašena, je milostljivi gospod sekovski knezoškof apostoljskega poslanca slovesno pozdravil. Po njegovi zahvali in kratkem običajnem obredu se je na to pomikal obhod k milostni kapeli. Potem so bile slovesne litanije.

Večerna pridiga se je opustila zavoľo velikega pritiska k spovednicam, ketere so bile vse zasedene. Zvečer je bila velika razsvetljava v cerkvi, zvoniku, v tergu in na bližnjih višinah. Ob 8. uri zvečer se je zvonilo z velikim zvonom k angeljskemu pozdravljenju, potem so zadoneli vsi zvonovi in v tišočerih lučih se je zasvetilo Marijino Celje.

Slednjič je prišel dolgo zaželjeni 8. september leta 1908, praznik Marijinega rojstva, god posebne varihinje te milostne cerkve. Gosta megla je pokrivala Marija-Celjsko dolino v znamenje, da bo lep dan napočil. In res je bil vzorno lep, pravo vreme Matere božje! Nobenega oblačka ni bilo videti na nebu, solnčna svetloba se je prikazala nad gorami, krasna erdečica in za njo zlato solnce. Ob 4. uri zjutraj se je z velikim zvonom

zvonilo k angeljskemu pozdravljenju, in že je bila gnječa v baziliki pri spovednicah. Sam Bog ve, kaj je Mati usmiljenja na ta dan dobrega storila vernemu ljudstvu!

Ob šestih zjutraj je bila slovesna maša. Ob 9. uri so šli opatijski duhovniki in drugi mašniki od blizu in daleč v procesiji iz bazilike proti duhovni hiši. V predvoru te hiše so bili pričujoči: sekovski knezoškof, 4 štajerski opati, neki prelat celo iz Černovice in še drugi gospodje, ki so imeli v procesiji spremiti papeževega poslanca v baziliko. Ta je, noseč obe kroni, stopil pod nebo, kakeršno se nosi v procesijah nad presv. Rešnim Telesom, in sprevod se je pomikal okoli bazilike k velikim vratom, kjer se mu je podala blagoslovljena voda. Mej petjem ob takih prilikah navadnim „Ecce sacerdos magnus“ („Glej veliki duhovnik“) se je šlo k milostnemu oltarju. Za apostoljskim poslanecem so hodili občinski zastop, župan in drugi gospodje.

V baziliki je bilo ljudi, da se je vse terlo. Kip preblazene Device je stal nad tabernakelnom v sreberno obleko oblečen. Po prihodu sta opat in superijor v Marijinem Celju prisegla, da bota skerbela, da kroni ne boste nikoli odstranjeni z glav Jezuščka in njegove Matere. Apostoljski poslanec je na to oddal kroni. Potem se je oblekel v cerkvena oblačila ter začel veliko mašo. Po evangeliju je imel sekovski knezoškof praznično pridigo, ktere zadržaj je bil: „Marija, Mati ljubezniva“. Potem se je nadaljevala velika maša.

Po zadnjem evangeliju je šel papežev poslanec k svojemu sedežu. Oznanil se je od svetega Očeta podeljeni popolni odpustek. Eden pater benediktin je prebral pismo, v katerem je kapitelj sv. Petra v Rimu dovolil kronanje in apostoljskega poslanca za to pooblastil. Ta je na to zapel začetek Marijine pesmi „O gloriosa Virginum“ („O veličastna mej devicami“) in ko se je do konca izpela, opravil dotično molitev. Precej na to je šel se svojega sedeža k milostnemu oltarju. Opat Marija-celjski je kip Matere Božje na oltar postavil. Apostoljski poslanec je zapel „Regina coeli“ („Kraljica nebeška“), kar je kor nadaljeval. Apostoljski poslanec vzame na to manjšo krono ter jo postavi na glavo Jezuščku; večjo pa postavi na glavo Materi božji govoreč te-le pomenljive besede: „Sicuti per manus nostras coronaris in terris, ita et nos a Christo gloria et honore co-

ronari mereamur in coeli“. V slovenskem jeziku bi se to reklo: „Kaker si Ti po naših rokah na zemlji kronana, tako naj tudi mi od Kristusa s častjo in slavo v nebesih kronani biti zaslužimo“.

Mej tem je kor pesem „Regina coeli“ končal. Kronana štatua je ostala na oltarju. Po petju nekaterih verstic in pri-stavljene molitve, je zapel apostoljski poslanec zahvalno pesem „Te Deum“, katero je najmanj 10.000 ljudi skupaj pelo. S 129. psaljmom za rajnega papeža Leona XIII. se je končala slovesnost, ki bo pač nepozabljena ostala vsem tistim, ki so se je vdeležili.

Po kronanju so se opravile na milostnem oltarju še tri svete maše. Pervo je imel neki nemški duhovnik z Dunaja; prvo pesem so peli mej njo verli, dobri Slovaki in prvo pridigo je nato imel neki duhovnik z Ogerskega v mažarskem jeziku.

Po slovesnosti je sprejel apostoljski poslanec veliko število znamenitih oseb. Kot tolmač zahvale vseh katoličanov je imel na Njegovo vzvišenost francoski nagovor grof Ernest Sylva-Tarouka. Apostoljski poslanec se je priserčno zahvalil povdarjajoč, da ga je lepa in velikanska slovesnost, h kateri so katoličani vseh narodov v tako obilnem številu prišli, neskončno veselila. Na zadnje je blagoslovil vse, ki so prišli.

Ves dan se je razprostiralo jasno nebo nad milostno baziliko, ki je bila obdana od tisočev veselih romarjev. Res to je bil pravi praznik katoliške Avstrije, ki naj bi jo Marija varovala sovražnikov notranjih in unanjih.

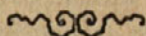
Na večer tega velikega dne je bil o 1/27. uri slovesen blagoslov v milostni kapeli. Po tistem se je kronana čudodelna podoba se spoštovanjem na oltar postavila. Potem je šla slovesna procesija deloma skoz terg. Tudi razsvetljava je bila po tergu in bližnjih višinah. Pričujoči Slovaki in druge procesije so imele svoj obhod z lučmi. Dolgo časa še se je bliščalo Marijino Celje v migljajočih lučih. Na čistem jasnem nebu je svetila pa luna spominjajoč na veliko znamenje Skrivnega razodevenja: ženo ogernjeno sè soncem in luna pod njenimi nogami in na glavi njeni krona dvanajst zvezd. (Skr. razod. 12, 1.)

Bodi pozdravljena, Marija kronana!

Opomba.

Vsi častivci ljube Matere božje, sploh vsi braveci „Cvetja“, posebno pa vsi udje 3. reda sv. o. Frančiška se pri tej priložnosti opomnijo na devetdnevnicu kot pripravo na visoki in lepi praznik brezmadežnega Spočetja preblazene Device Matere božje Marije. Ta se začne dne 29. novembra t. j. letos prva adventna nedelja. Na ta dan je tudi praznik vseh svetnikov treh redov našega sv. o. Frančiška. K imenovani devetdnevni pobožnosti naj nas vse spodbuja prepričanje, da je Mariji prednost njenega brezmadežnega Spočetja čez vse ljuba in draga. Kako vseč ji mora torej biti, če se ž njo vred tudi mi nad njo veselimo in se po svojih močeh pripravljamo, da bi praznik njenega brezmadežnega Spočetja prav slovesno obhajali. V ta namen lahko opravljamo, kar imamo v molitvenikih posebnega za imenovano pobožnost, ali pa lavretanske litanije ali mali rožni venček na čast velike skrivnosti brezmadežnega Spočetja.

P. A. G.

Napredek?

Dr. P. G. R.

(Dalje).

Nasledkov sedanjega po krivici tako imenovanega „napredka“ ne čutijo samo razni „napredni“ narodi v svoji celoti, ampak tudi posebej več ali menj vsi stanovi, vse družine in posamezni ljudje, ki se mu koliker toliko vklanajo. In kako ne bi?

Velika večina človeškega rodu si mora služiti svoj vsakdanji kruhek v potu svojega obraza, z delom svojih rok ali tudi svoje glave; skerbi in težave, bolezni in druge nesreče jih stiskajo od zgodnje mladosti do pozne starosti in vse do groba, ki se mnogim prerano odpira. In terpe in terpe brez upanja, da se jim bo kedaj bolje godilo na tem svetu.

Kaj pa daje tem ljudem moč, da ne omagajo, da vender ne obupajo? To moč jim daje vera v Boga vsegamogočnega, upanje in zaupanje vanj, ki vse vidi in vse ve in bo enkrat

vse, kar je človek kedaj storil, pravično in popolnoma poplačal. Ta vera jih krepča in spodbuja, da celo z veseljem nosijo svoje težko breme.

Naj se jim vzame ta vera, ali bo potem še mir, vdanost in zadovoljnost v njih sercih, njih hišah, njih družinah? Ali bo še sladila mejsebojna ljubezen grenko pijačo terpljenja, ki jo imajo piti dan na dan? In vendar kako nevsmiljeno puli sedanjí lažnjivi „napredek“ vbozemu ljudstvu iz serca edini zdravilni koren vsega gorja v tej solzni dolini! Glejmo le eno poglobitno poskušnjo.

Terdna vez in podlaga družinskemu življenju je zakrament svetega zakona. Ali brezverci hočejo razločevati mej zakramentom in pogodbo zakona. Zakrament imajo le za nekak cerkveni dodatek h tej pogodbi, ki edina velja pred državno oblastjo. Kaker bi bil Kristus zakrament dodal pogodbi ko nekaj postranskega, ki h bistvu zakona ni potrebno! Nikaker ne! Temuč Kristus je zakonsko pogodbo samo blagoslovil in posvetil, in tako povzdignil v zakrament. Pri ljudeh, ki hočejo biti kristijani, se torej zakrament in pogodba ne dasta ločiti. Kerščanski zakon je le tedaj veljaven, če je zakrament; drugači sploh ni zakon.

Samo po sebi je umevno, da je moral nauk brezvercev dovesti do tako imenovanega civilnega zakona. Ako se zakrament lahko loči od pogodbe, zakaj bi se v resnici ne ločil? Zakaj bi se to branilo tistim, ki so zadovoljni s pogodbo in zakramenta ne marajo? Tako se govori in piše in dokazuje. In ker spadajo posvetne zadeve pod državno oblast, zato, pravijo, da se mora država popolnoma polastiti zakona, v koliker je pogodba. Država, pravijo, ima ne samo pravico premoženje vravnovati in postave dajati, ki zakon olajšujejo ali obtežujejo, kar je prav; ampak tudi oblast brez ozira na cerkev določiti ali omejiti zakonske zadržke in zahtevati, da se sklene zakon pred njeno gosposko. To je civilni zakon. Ali tak zakon nasprotuje ne samo cerkvi Kristusovi, ampak celo naukom skoraj vseh drugih ver starih in novih časov. Vedno in povsod je veljal zakon ko nekaj svetega, blagoslovljenega. Seveda je tudi le tam, kjer se je sklepal ko zveza, ki ima veljati pred Bogom, le tam je mogel biti nerazvezljiv.

Od civilnega zakona pa do ločljivega zakona je samo en korak. V deželah, kjer so ljudje odpadli od Boga in Kristusa,

so si berž oskerbeli tudi postave, po katerih se sme zakon ločiti. Ko se zakonska eden družega naveličata, si moreta po takih postavah odpovedati in pretergati pogodbo in prosto jima je nove zakone sklepati. Kakšni so nasledki takih ločitev za otroke, pa dostikrat tudi za zakonske same, to si ni težko misliti.

Vender ločitev še ni zadnja zahteva svobodomiselnega „napredka“. Odločniši „naprednjaki“ zahtevajo naravnost odpravo zakona, „svobodno ljubezen“. Še le s to ima napočiti človeštvu na zemlji zarja popolne prostosti in solzna dolina se bo spremenila v kraljestvo sreče in neprestanega godovanja. Tako terdijo, tako prerokujejo! In mi moramo priterditi, da bi bili potem ljudje res prosti. Kako? Kaker zverina po gozdeh, ki živi brez strahu pred Bogom in njegovim peklom. Kedo more namreč terditi, da bi bil to človeški napredek in da bi tak napredek osrečil človeštvo? Človek je vstvarjen za družbo; prva družba, ki mu je najpotrebniša, pa je družina. Ali odpravimo zakon, oprostimo otroke dolžnosti pokorščine do starišev, koliko časa se bodo mogle potem še ohraniti družine?

Sicer pa hočejo najnapredniši seveda čisto dosledno tudi družine odpraviti. Žene naj bodo same svoje, kaker moške, in za otroke naj skerbi država. Ali bi bilo to mogoče, mi ne vprašamo; vprašamo le, ali bi bil tudi to napredek?

Tak napredek bi bil to, kaker — oprost, dragi bravec, ne lepo primero — kaker napredek od opice do uši. Celo živali višjih verst imajo kaker nekakov zakon; stari ljubijo svoje mlade, skerbno jih pitajo in odgojujejo in sè sicer nenavadno serčnostjo in požertvovalnostjo branijo sovražnikov in varujejo škode. Le gnjusna golazen in merčes prepušča svojo zalego državi, natori. In tako naj dela napredno, najnapredniše človeštvo? Ali bo srečno pri tem? Ali bodo srečni roditelji, ki ne bodo razen rodu nič delali za svoje otroke, ki jih ne bodo ljubili, ki jih še poznali ne bodo? Ali bo srečen otrok, ki ne bo vedel za dobrega očeta, ki ne bo poznal ljube matere, ne bratca, ne sestrice?

Ali more koga zadovoljiti življenje brez ljubezni svojih domačih?

Edino le v jedi in pijači in pohotnosti naj bi iskal sreče in zadovoljnosti v svojem kratkem prebivanju na tem svetu vbogi

človek? Ali ne bi bil s tem v resnici ponižan pod opico, ki mu je neki „stara mati“, kaker uče „napredni“ učenjaki?

Sicer Bog nedaj, da bi bili mi proti napredku, ako je res napredek. Takega radi priznavamo, in hvalimo ga in veselimo se ga. Vemo, da more biti napredek opravičen celo v razlaganju svetega pisma in da mariskaj, kar so umeli nekedaj v navadnem besednem pomenu, v resnici pač ni tako umeti.

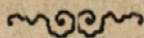
Nihče n. pr. ne more terditi, da Bog ne bi bil mogel pervega človeka narediti iz opice ali kake druge podobne živali in da se ne bi smelo vender le po pravici reči, da ga je naredil iz blata zemlje (de limo terrae). Saj je še dandanašnji človeško telo iz zemeljske tvarine. Perst hrani rastline; rastline hranijo živali in človeka; vse, kar živi na svetu, je posredno ali neposredno iz zemeljske tvarine. Ali da bi se bil človek sam od sebe kedaj naredil iz opice, ali da bi se bila opica sama od sebe, če tudi še tako počasi, spremenila v človeka, to je, kar je po svetem pismu, pa tudi po zdravi pameti sami, prav tako nemogoče, kaker da bi se kak medvedov berlog sam spremenil v sv. Petra cerkev v Rimu.

Človek je torej neposredno od Boga, dasi telesno ne iz ničā vstvarjen, temuč iz zemeljske tvarine. Človek more tudi že na tem svetu le v Bogu najti svoj mir, svojo polno in najvišjo srečo. Najsrečnejši ljudje na zemlji so bili zato svetniki; oni so bili zadovoljni in veseli tudi v mukah in terpljenju.

Največo srečo doseči pa je najboljši „napredek“ za vsakega človeka; svetniki so bili torej v resnici najnaprednejši ljudje. In prav v tem je tudi eden najočitnejših dokazov resničnosti nauka naše svete vere, ker nas more ta že na zemlji najbolj in najresničnejše osrečiti.

Po sadu se drevo spozna. „Vsako dobro drevo rodi dober sad, slabo drevo rodi pa slab sad“. Nauk protikršćanskega napredka ni še nikoli nikjer poboljšal in osrečil ljudstva, povsod ga je pohujšal in pokvaril, v nezadovoljnost, obup in pogubo pehnil; ta nauk torej ni pravi, ta „napredek“ je napredek v pogubljenje, časno in večno.

(Konec prih.)

Kaj in kako berimo.

(P. V. K.)

(Dalje).

Vse cerkvene učnike in ostale cerkvene očete in cerkvene pisatelje prvih stoletji po Kristusu smemo in moramo priporočati tistim našim bravcem, ki umejo jezike, v katerih so pisali, to je gerščino in latinščino. Ako je kedo mej njimi, ki ume sirščino, jezik Jezusov in Marijin, njemu pač ni treba, da bi še le mi priporočali spise in speve velikega cerkvenega očeta Efrema Sirca, največega kerščanskega pesnika na Jutrovem. Priporočali pa bi takemu učenemu bogoslovcu, naj ne bi pustil, da mu znanje zgine brez sadu za naše domače slovstvo, naj bi izbral iz Efremovih spevov vse, kar je najlepše in tudi za nas najkoristniše ter lepo prevel v slovenščino po načinu, kaker je to storil za nemščino p. Pij Zingerle v „Marienrosen aus Damascus“ ali dr. Karelj Macke v knjižici „Hymnen aus dem Zweiströmeland“. Prestava za takega učenega gospoda gotovo ne bi bila pretežka, če tudi sam ne bi bil pesnik. Poslednja pomanjkljivost bi bila morda celo koristna, da se ne bi dal premotiti, da bi se lotil prevajati v rimah, ki jih sv. Efrem nič ne pozna. Ako bi čez kaj let družba sv. Mohorja izdala tako zbirko lepih in pobožnih spevov iz daljne Jutrove dežele s primernim popisom življenja častitljivega starega cerkvenega očeta sirskega, upamo, da bi večini bravcev jako vstregla in znamenito pospešila razvitek našega duhovnega pesništva.

Ali o sirskem starem cerkvenem slovstvu bodi to zadosti rečeno; z armenskim se bo pri nas še menj kedo mogel truditi. Pač pa naj nam gerško ne bi ostalo preveč neznano. Ako smo se učili v latinskih šolah starih narečji gerških, staro in novovojonskega in atiškega, in v bogoslovju koliker toliko poznejšega gerškega knjižnega jezika, kakeršen je v svetem pismu, zakaj se ne bi poprijel pozneje, kedor ima količkaj časa, gerških cerkvenih očetov? Bazilij, Krizostom, Gregor Nazijanski, kako slavni možje in vender, kako malo se bero dandanašnji njih dela! In če jih bere kje kedo, jih bere pač le v prevodu! Ali kaj hočemo? Ke bi jih želel kedo brati v njihovem gerškem

jeziku, saj jih nima kje dobiti, razen v kaki veči knjižnici ali pri kakem dragem starinarju. Želeti bi bilo pač, da bi se kak pogumen katoliški knjigoteržec lotil izdajati gerške cerkvene očete, vsaj izbrana njih manjša dela, tudi v gerškem jeziku v priročni obliki, kaker so Hurterjeva latinska „Opuscula sanctorum Patrum“. Brez dvojbe bi se mnogi mladi bogoslovci in duhovniki z veseljem naročili na tako izdajo. Do zdaj si je treba pomagati s prevodi, ali latinskimi ali zlasti nemškimi; slovenskih seveda nimamo in tudi ne moremo upati, da jih v kratkem kaj dobimo.

In vender bi bili vsaj neketeri spisi gerških cerkvenih očetov tudi za naše ljudstvo mikavni in koristni. Kako lepa knjiga bi bila n. pr. nekoliko obširniši popis življenja sv. Janeza Krizostoma in njegovih 6 bukev o duhovništvu! Družba sv. Mohorja ne bi mogla lahko kaj mikavnišega podati svojim udom. Da se je to zgodilo že lansko leto, bi se bil naš narod v svoji celoti z obilo koristjo vdeležil petnajststoletnice smerti velikega cerkvenega učenika.

Veseli nas, da se je je vdeležil vender po slavnosti, ki se je obhajala letos 27. januarja v ljubljanskem bogoslovskem semenišču, in se ji je postavil trajen spomin v „Voditelju“ in iz njega ponatisnjeni posebni knjižici, ki jo je pod naslovom „**Sv. Janez Zlatoust**. Doneski v proslavo 1500 letnice njegove smerti“ izdal Dr. Fran. Grivec. Članki, obseženi v tej knjižici, so, kaker beremo v predgovoru, prvi znatnejši uspeh „znanstvenega seminarja“ v ljubljanskem bogoslovskem semenišču, in sicer „le nekoliko izpopolnjena predavanja“ z omenjene slavnostne akademije. Na prvem mestu za kratkim predgovorom in zapiskom rabljenih virov in slovstva stoji latinski spev „S. Chrysostomus — lux ex oriente“ zložil v 32 distihih Frančišek Omerza. Nadalje slede znanstveni članki: „Sv. Janez Krizostom kot guvernir“, spisal A. Bukovič, „Sv. Janez Zlatoust kot ekseget“, spisal A. S., „Sv. Janez Zlatoust v cerkveni in kulturni zgodovini“, spisal Fr. Trdan, „Sv. Janez Zlatoust — Doctor Eucharistiae“, spisal T. Klinar, „Filologična stran Zlatoustovih spisov“ (po „H. Papadopulo, Tvorenija sv. Joanna Zlatoustas s filologičeskoj storony“) in „XPYΣOΣTOMIKA“ spisal F. T.

Mi se ne moremo spuščati v natančnejše presojevanje teh spisov, radi pa verjamemo izdatelju, da so „uporabljeni vsi do-

stopni viri in vsa dostopna znanstvena literatura o Zlatoustu“ in upamo ž njim, da „bode slovenska javnost gotovo blagohotno sprejela te doneske“, zlasti „ker je Zlatoustovo življenje in delovanje še mnogo premalo preiskano“ in torej „ti doneski tudi z ozirom na bogoslovsko znanost sploh niso odveč“. — Mi priporočamo torej to knjižico vsem našim učenim bravcem, zlasti seveda bogoslovcem in duhovnikom, ki naj jih vedno spominja na dolžnost, ki jo imamo, tudi naše priprosto ljudstvo bolj in bolj seznaniti sè življenjem in spisi velikega svetnika, spisi, katerih so imeli že pred tisoč leti leti naši očaki nekaj prestavljenih v tedanjo slovenščino, staro cerkveno slovenščino. V slovečem glagoliškem rokopisu, „Glagolita Clozianus“ imenovanem, ki ga je izdal pred 73 leti naš slavní učenjak Jernej Kopitar in vnovič pred 15 leti češki jezikoslovec dr. Václav Vondrák, stoji mej drugim tudi blizu cel govor sv. Janeza Krizostoma za veliki čertek o izdajstvu Judeževem. Prestavilo se je bilo v staro slovenščino pa gotovo še več drugih, kaker Krizostomovih, tako tudi drugih gerških cerkvenih očetov govorov in spisov. Tudi naša slovenščina naj bi se ne zadovoljila sè samim Krizostomom; kedor je izveden v tem slovstvu, bo našel še to in ono, kar bo še dandanašnji koristilo in dobro poslovenjeno mikalo tudi naše preprosto ljudstvo.

Bliže in bolj na roko nam je seveda latinsko slovstvo prvih cerkvenih očetov in pisateljev. Že berž najstariši kerščanski spis v latinskem jeziku bi bil vreden, da bi se kar le mogoče lepo prevel v našo slovenščino, to je Marka Minucija Feliksa Oktavij, najlepša apologija ali obramba kerščanstva, ki nam je ohranjena iz prvih stoletji. Minucij Feliks je bil jako izobražen mož, ki je živel menda v drugi polovici drugega stoletja po Kristusovem rojstvu v Rimu ko čislan odvetnik ter je proti koncu svojega življenja iz globoke teme poganstva prederl do luči modrosti in resnice nauka Kristusovega. Lehko je razumeti, da je skušal nato tudi svoje prijatele deležne storiti svoje sreče. V ta namen je spisal svoj pogovor sè svojima prijateloma Oktavijem, ki je bil kristijan, in Cecilijem, ki se je držal poganstva, dasiravno ni imel nikake terdne vere, temuč glede svoje mnogo pomiselkov, glede kerščanske pa polno predsodkov. V pogovoru ima glavno besedo Oktavij, in Cecilij se mu da naposled prepričati. V pisanju je bil Minuciju v zgled

najimenitniši starih rimskih govornikov in pisavcev, Ciceron, zlasti njegovo delo „O naturi bogov“ in priznati se mora, da je v lepoti sestave in jezika svoj zgled popolnoma dosegel. Ob njegovem času ni bilo v Rimu nikogar, ki bi bil znal tako lepo ali še lepše ko on pisati. Mislimo torej in menda po pravici mislimo, da naj bi bil Minucijev Oktavij prvi mej spisi patrističnega to je cerkvenih očetov slovstva, ki naj bi se tudi v slovenščini vdomačil. Gotovo bi se našlo nadalje mariskaj mej spisi sv. Ciprijana, Laktancija, sv. Ambroža, sv. Hijeronima, Suljpicija Sevéra. Poslednji je eden najbolj izobraženih in najspretniših pisateljev v drugi polovici 4. stoletja po Kristusu. Pisal je po zgledu starih latinskih zgodovinarjev Salusta in Tacita življenje sv. Martina in sicer z bliščečim vspehom. Velika poljudnost tega svetnika skozi naslednja stoletja je pač zlasti njegovemu delu pripisati, ki se je hitro razširilo po vsem latinskem svetu in pozneje tudi v novejšje jezike prevajalo. V našo slovenščino ga je prevel na svoje stare dni naš rajni pater Ladislav Hrovat in je bilo natisnjeno v „Cvetju“ XII. tečaja. Mislimo, da je prevod dober, če se tudi zlog morda ne more meriti s prvotnim latinskim, ki se hvali ko izversten (klasičen).

Tukaj imamo torej zgled, kako mislimo, da naj bi se dela starega kerščanskega slovstva podajala tudi našemu ljudstvu. Seveda bi bil pri tem poglobitni namen spodbujenje in pobožnost, ne znanstvo ali gola zgodovinska resnica. Bravcu n. pr. nikaker ni treba verjeti, da so se v resnici tako zgodili vsi mnogi čudeži sv. Martina, kaker jih Suljpicij pripoveduje. Očitno je namreč gorečnost za svetnika, ki ga opisuje, pisavca dostikrat pripravila do prevelike lehkovernosti; sicer pa so tisti čas tudi drugi učeni možje mariskaj verjeli, kar se nam dandanašnji, ko natoro in njene zakone in morda tudi božjo vlado v dogodbah sveta in človeškega življenja bolje poznamo, kaj malo verjetno zdi.

Tudi sv. Hijeronim, tako oster in trezen presojevavec, pripoveduje o svetnikih, katerih življenje je popisal, jako čudne reči, ki jih nikaker nismo dolžni verjeti, ker jih cerkev nigdar ni preiskavala, še menj poterdila. Tudi njegove take spise, kaker je življenje sv. Pavla puščavnika, sv. Hilarijona in Maljha, berimo le s tistim namenom, s katerim so pisani, da se vter-

dimo v ljubezni do Boga in spodbudimo k napredovanju v čednostih. K temu nam morejo gotovo tudi in morda še bolj pomagati mnoga njegova pisma, ki bi jih bilo dobro prevesti v slovenščino, kaker so prevedena v nemščino in morda še druge novejšje jezike.

Kedor bi se lotil predstavljati dela sv. Hijeronima v našo slovenščino, pa bi moral seveda posebno skerbno gledati na to, da bi povedal vse v res lepem jeziku, kaker se je sv. Hijeronim sam mej vsemi latinskimi cerkvenimi očeti najbolj trudil za lepoto oblike, tako da je postal vzgled kerščansko-latinske pisave za vsa poznejša stoletja. V tem presega Hijeronim celo Avguština, ki je sicer največi mej vsemi cerkvenimi očeti; le sv. Janez Zlatousti se more meriti ž njim.

V resnici, sv. Avguštín! kedo bi vtegnil prebrati, kar je ta veliki mož lepega in modrega napisal? Ali popolnoma v nemar puščati tolik zaklad katoliške cerkve, kedo bi mogel to po pravici? Berimo torej vsaj neketere manjše spise Avguštínove n. pr. tiste, ki jih je izdal Hurter v svoji že omenjeni zbirki in kedor najde keterega, ki se mu zdi, da bi ga moglo umeti in s koristjo brati tudi preprosto ljudstvo, naj ga skuša predstaviti v domačo besedo. Nemci in drugi imajo mnogo Avguštínovega v svojem jeziku; mi nimamo niti njegovih „Izpovedi“ (Confessiones), ki so v nemščino prevedene samo v drugi polovici prejšnjega stoletja najmenj šestkrat. Da bi vsaj nekoliko bliže spoznali tudi naši ljudje tega velikega svetnika, naj bi pač ne morali več predolgo čakati na tako slavno knjigo, naj bi predstojniki družbe sv. Mohorja kmalu našli moža, ki bi jo bil zmožen preložiti v lepo, če smemo tako reči, klasično slovenščino. Seveda vse velikosti svetega Avguštína še ne bomo videli v tej knjigi; da jo prav spozna, mora človek na vsak način brati njegovo velikansko glavno delo „O mestu božjem“ (De civitate Dei) in brati v prvotnem, latinskem jeziku. Z nekako posebno močjo nagiblje k temu ocena te knjige v Baumgartnerjevi Zgodovini svetovnega slovstva, IV. zvezek, str. 204—107.

Ostalih cerkvenih očetov ne bomo tu posebej omenjali, dasiravno bi se vtegnilo tudi v njihovih knjigah najti to ali ono, kar bi podomačeno koristilo tudi našim preprostim bralcem.

Kaj pa veliki cerkveni učenci srednjega veka, sv. Bernard, sv. Bonaventura, sv. Tomaž Akvinski? Tudi njih seveda

ne smemo pozabljati ali prezirati. O svetem Bonaventuri je bilo v „Cvetju“ že precej brati, tudi iz njegovih spisov prevedenega, zlasti v V. letniku: „Neketeri čudeži, ki so se zgodili po smerti sv. očeta Frančiška“. V XIII. tečaju pa stoji Tomaža Akvinskega „Razlaga Gospodove molitve“, ki jo je poslovenil tudi na stare dni p. Ladislav.

Bolj ko Akvinski je znan našim preprostim bravcem gotovo Kempenski Tomaž ali Kempčan, kaker ga navadno imenujemo; saj ga menda ni pobožnega Slovenca, ki ne bi bil bral in ne bi še vedno rad bral njegove zlate knjige „O posnemanju Kristusa“ (De imitatione Christi), ali kaker so pri nas najnovjšemu izdanju na čelo zapisali: „Hodi za Kristusom!“ Lep in pripraven opomin sicer: „Hodi za Kristusom!“ ali ime knjige bi bilo skoraj da vender primerniše „Hoja za Kristusom“, najbolje pa natanko po latinskem naslovu: „O posnemanju Kristusa“. Ko se bo knjiga vnovič izdajala, bi bilo želeti, da se ji tako popravi ime. Do tedaj pa seveda le radi berimo knjigo: „Hodi za Kristusom!“ še rajši pa delajmo po tem opominu.

Naposled omenimo še dva najmlajša cerkvena učenika in njiju pobožne knjige. To sta sv. Frančišek Saleški in sv. Aljfonz Marija Ligvori. Pisala sta mnogo eden in drugi in od tega in onega imamo po nekoliko tudi v naši slovenščini.

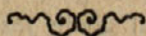
Pervo delo sv. Frančiška Saleškega je „Navod k pobožnemu življenju“ (Introduction à la vie dévote) po naših krajih znano pod imenom „Filoteja“ (Bogoljubka). Izešlo je ravno pred 300 leti, 22. julija leta 1608, in preden je preteklo 50 let, je bilo razširjeno že v 40 francoskih izdanjih in predstavljeno v blizu vse evropske jezike, v našo slovenščino seveda še le proti sredi prejšnjega stoletja. Slomšek je še ko vozeniški župnik prestavo pregledal in izdanju dostavil v priporočilo predgovor. Leta 1880 je izdala družba sv. Mohorja nov prevod Franca Rupa. Pred 9 leti je profesor Keržič slavno knjigo menda tretjič preložil v slovenščino ter jo je izdala „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani v priročni obliki molitvenika. To torej zlasti letos, za tristoletnico, vsem našim bravcem posebno priporočamo. Skorej gotovo je še dobiti v „Katoliški Bukvarni“; ako ne, naj bi se pa vnovič natisnila in morda bi bila to gosp. pisatelju vgodna prilika, da bi semtertja še kaj zboljšal glede jezika in pisave, kar je sicer oboje jako dobro. Želeti bi bilo n. pr. na str. XI. id. (namestu:

„V to porabim drugi del. V tretjem ji pokažem“): „V to sem porabil drugi del. V tretjem ji kažem“; (namestu: „pomudim se pa le pri nekaterih posebnih naukih. . . V četrtem ji odkrijem nekatere zanjke njenih sovražnikov in ji pokažem. . . In slednjič v petem delu je odpravim nekoliko v zamoto“...): „mudim se pa le. . . V četrtem ji odkrivam. . . in kažem. . . In slednjič v petem sem jo odpravil. . .“; (namestu: „trga/ci“): „trgavci“, (namestu: „zveliča/nim“): „zveliča/nim“ itd. Ali to le mimogrede, ker bi radi, da bi bilo, kar je dobro, popolnoma dobro in brez madeža.

Glede spisov sv. Frančiška Saleškega pa mislimo, naj bi se jih le še več predstavilo v našo slovenščino. Precej njegovih „naukov o popolnosti“ je bilo sicer v „Cvetju“ (18. teč.), ali to so le kapljice, mi si želimo kaj večega, kaj celega, zlasti poglobitno delo svetnikovo „Razpravo o ljubezni božji“ (*Traité de l'amour de Dieu*) ali kaj večo zbirko njegovih pisem, ki obsegajo po besedah papeža Pija IX. prebogato setev duhovne modrosti.

Sv. Alfonsa Marije Ligvorija spisov je že več prevedenih tudi v našo slovenščino, zlasti njegovo „Obiskovanje presvetega Rešnega Telesa in Marije Device“ (*Visita al SS. Sacramento ed a Maria SS.*) že večkrat. Zadnja leta je poslovenil naš pridni sotrudnik, p. Alfons Furlan njegovo „Pravo nevesto Kristusovo“ (*La vera sposa di Gesù Cristo*). Knjiga je namenjena prav za prav redovnicam, pa se je tako v italijanščini kaker v raznih prestavah močno razširila tudi zunaj samostanov ter je bila že neštetim dušam dobra vodnica na poti kerščanske popolnosti. Slovenske prestave je izešla le prva knjiga, to je prva polovica in sicer v Brežicah, kjer jo je natisnil in založil Avgust Šek. Cena je naznanjena na platnicah 2. zvezka letošnjega „Cvetja“. Želeli smo, da bi bili naši bravci hitro segli po knjigi, da bi bilo berž mogoče izdati tudi drugi zvezek. Ali založnik toži, da se jako počasi razprodaja.

Naj bi zlasti naše tretjeredne skupščine poskerbele, da pride lepa knjiga mej svet berž ko mogoče in ne ostane druga polovica pozabljena v rokopisu. (Konec prih.)

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

XIV. Poglavje.

Blaženega brata smert.

Kaker uči sv. Pavel, so verniki grehu odmerli in živé s Kristusom v Bogu skrito življenje. Ko se pa enkrat Kristus prikaže, se bodo tudi njegovi ž njim prikazali v veličastvu. Tako je podobno čeznatorno življenje dragocenemu, v školjki skritemu biseru; če se tudi zdaj blišče neketeri žarki skozi to zagrinjalo, v polnem blišču se bodo zasvetili, ko se bo ta lupina razbila na obrežju večnosti.

Vzvišeno življenje milosti je bilo življenje brata Egidija. Kar je storil, kar je govoril, je bil blišč bisera, ki ga je vanj položil sv. Duh. Bliža se ura, ko bo smert zdrobila lupino. Vender čas poskušnje še ni pri kraju; raznoverstne stiske so prišle nad njega.

Ko je blaženi brat neko noč molil in se potem hotel nekoliko odpočiti, ga je hudobni duh zgrabil in tako stisnil v neki kot, da se kar geniti ni mogel. Na vso moč se je vbožec vpiral, da bi se vzdignil; pa zastonj. Zdaj ga je njegov strežnik in čuvaj, brat Gracijan, slišal stokati in zdihovati. Stopil je do vrat celice, da bi mogel razločiti, ali moli, ali je pa zbolel. Ko je zapazil v kakem položaju je blaženi, je zaklical: „Kaj ti je, oče?“ — „Pridi hitro, moj sin, hitro pridi“. Ker pa strežnik ni mogel odpreti vrat, je rekel: „Kako pa je to, da ne morem odpreti vrat?“ — „Le dobro pritisni, moj sin, in berž odpri“. Posrečilo se je. Brat stopi v majhin in tesan prostor pred celico kamer je bil hudobni duh blaženega vergel, ter ga skuša sè vsemi močmi vzdigniti; pa zastonj se je trudil. Blaženi Egidij pravi na to: „Moj sin, ne trudi se več, prepustimo vse roki božji“. Brat Gracijan je, čeravno nerad, slušal, nekoliko počakal in klical ime Gospodovo. Zdaj poskusi še enkrat in služabnik božji je bil rešen hudega položaja. Čez nekaj časa pravi Egidij tovarišu: „Zakaj neki zavira hudobni duh delavnost milosti božje?“ In zopet: „Dobro si storil, moj sin, da si prišel.

Bog ti poverni“. — „Zakaj si tako storil, oče, in me nisi poklical? Kako bi nas pekla vest, ke bi bil vmerl! Za te in za nas bi bilo to prav bridko očitanje“. — „Kaj toliko skerbiš, moj sin, ako se godi maščevanje nad mojimi sovražniki? Zakaj zalezuje hudobni duh tako milost božjo? Pa ke bi se to le včasih zgodilo, bi se dalo še prenašati. Vedi pa, da čim bolj se on Bogu zoperstavlja in mene vznemirja, tem več terpi, tem bolj se pogrezuje v peklju; tako se jaz, keder me nadleguje, nad njim maščujem. Ni moja zasluga, da sem začel Bogu služiti, temuč milost božja; njegovo vsmiljenje bo tudi, ki bo podelilo konec, to je stanovitnost ali milost srečne smerti. Vsmiljenja božjega hudobni duh ne more premagati“. Ko je brat Egidij pri neki drugi priliki molil, ga je hudobni duh zopet pričel begati ter ga tako prestrašil, da je služabnik božji sè strašnim glasom klical: „Hitite, bratje, hitite mi pomagat!“

Brat Gracijan, ki je v bližnji celici spal, hitro priteče in glasno zakliče: „Ne boj se, oče, ne boj se, pridem ti na pomoč“. Pri celici vpraša: „Kaj pa je bilo, oče?“ — „Ne skerbi, moj sin, nič ne skerbi“. Stražnik ga prosi: „Dovoli, da ostanem blizu tebe, ker te sovražnik tako preganja“. — „Bog ti poverni, moj sin. Prav si storil, da si prišel. Zdaj pa je dosti. Pojdi zopet v svojo celico“. Tako je hudobni duh blaženega brata stiskal in napadal. Nič ni čudnega, da je Egidij, zdihoval, ko je šel zvečer v celico: „Zdaj čakam svojega marterništva“. Pa tudi tolažbe Gospodove so razveseljevale večer njegovega življenja. Ko je enkrat malo pred svojo smertjo stopil iz celice, je rekel enemu svojih tovarišev napolnjen z nepopisljivim veseljem: „Moj sin, kaj se ti zdi to: Našel sem zaklad, ki je tako lep, da človeški jezik ne more izreči? Povej mi moj sin, ako te Bog razsvitli, kaj se ti zdi to“. Te besede je večkrat ponavljal s tolikim veseljem in s tako gorečnostjo, da se je zdelo, kaker pravi neki popisovavec njegovega življenja „kaker bi bil pijan od vina ljubezni božje in polnosti njegove milosti“. Ko ga je neki brat klical k obedu, je vesel rekel: „Moj sin, to je moja najboljša jed“. Da bi ga skušal, je oni odgovoril: „Zato se ni treba brigati, oče, pridi in jej!“ Te besede blaženemu niso dopadle in zato ga je pograjal: „Brat, nisi dobro govoril. Rajši bi videl, da bi me bil do kervi pretepel“.

„Iz tega obnašanja služabnika božjega“, pravi brat Leon, „moramo sklepati, da je njegova duša vedela, da bo kmalu re-

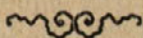
šena vmerljivega telesa in vživala zaklad nebeške slave; zato je več dni poprej hrepenel po smerti, da bi bil s Kristusom v blaženem vživanju združen.

Ko mu je enkrat neki brat rekel, da mora služabnik božji, po mnenju sv. Frančiška, hrepeneti po marterniški smerti, je odgovoril: „Jaz nočem boljše smerti vmreti, kot je smert gledanja“.

Zadnji dnevi blaženega so bili čas hude bolezni. Kuhala ga je grozovita merzliza, hudo je kašljal, bolela ga je glava in persi, spati ni mogel in hrana mu ni dišala.

Dne 22. aprila l. 1262 dan pred sv. Jurijem se mu je bolezzen shujšala; približala se je ura ločitve. Bratje so ga prav zgodaj položili v posteljo, prej je namreč ležal na nosilnici, na kateri so ga bratje po dnevu in po noči nosili, da bi mu olajšali hude bolečine. Egidij zapre oči in usta in ne da bi se mu telo hudo streslo, izdihne svojo sv. dušo.

Romar je na cilju. Vere mračna luč je vgasnila, vmeknila se svetlobi polnega, večnega dne. Duša, zapustivša svoje telo, se je vzdignila gori k Bogu, k nevsahljivemu viru blažive luči.

Drobtinice.

P. H. R.

„Nerešeno vprašanje“.

Bere se v življenju sv. Ignacija Lojole, da je bil vedno obložen z nadlogami in tudi njegovi tovariši ž njim, tako, da so, keder je šel svetnik z doma, oni živeli jako mirno. Ali komaj se je svetnik vernil v samostan, je prišla koj tudi kaka britkost nad vso sveto, Bogu ljubo družbo!

Čudna tudi ta.

Sv. Terezija, tako izredna svetnica, je tudi izredno veliko terpela od vsakoverstnih ljudi. Mnogi so jo imeli za obsedeno! Mnogi so se iz njenih molitev in razodevénj norčevali. Neke-teri so hoteli iz nje hudobnega duha izganjati, zopet drugi so jo namerjali tožiti na najvišjo cerkveno sodnijo, češ da je krivoverka.

Ali še bolj čudna ta.

Grešni človek, nehvaležnejš perve verste, kateri je zaslužil tisočkrat pekel, se jezi in huduje na majhine britkosti, ketere mu Bog po svojem neizmernem vsmiljenju pošilja, da bi tako lahko zadostil za zaslužene kazni, posledice njegovih pregreh!

Ljubimo jo!

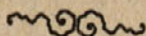
„Kaker ni mogoče da se zveliča gdor ne časti Marije, tako je nemogoče, da bi se pogubil, gdor jo časti. Ljubite torej Marijo, služite Mariji in zveličali se boste“. (Sv. Leonard Portomavriški).

Zakaj skušnjave?

Bog dopušča, da skušnjave napadajo tudi največe svetnike. Dopušča to, da smo ponižni, oprezni, in da nas tako spodbuja k njemu pogostoma z molitvijo pribežavati. (Sv. Leonard Portomavriški).

Kaj pa mi?

Ko se je enkrat sv. Frančišek okolu cerkve sv. Marije (Porcijunkulje) na glas jokal in vzdihaval, ga neki pobožen mož vpraša, zakaj se joče. Na to mu on odgovori: „Jočem nad terpljenjem mojega Gospoda; ne smelo bi me biti sram jokaje iti po celem svetu“. (Trije tovariši, št. 7).

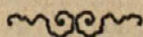

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Marija (Elizabeta) Pavšič iz Avč, Jožef (Frančišek) Batistič iz Št. Petra, Ana (Koleta) Mažgon iz Ravni, Rotija (Frančiška) Bostjančič iz Ročinja, Katarina (Frančiška) Pahor iz Opatjega sela; svetogorske skupščine: Marija (Ana) Tušar † 29. sept. v Dolenji Tribuši, Katarina (Marija) Uršič † 29. sept. v Banjšicah; svetotrojiške: Ana Rojs, Marija Štebih od Sv. Trojice; Marija Murko od Sv. Antona; Terezija Stumpf, Frančiška Zernec († kot elizabetinka v Celovcu) od Sv. Jurja na Ščavnici; Magdalena Zmazek, Marija Vorčič iz

Male Nedelje; Ana Cafuta iz Negove; Ana Irgl od Sv. Urbana; Gere Sprah († v Ljubljani), Uršula Dokl, Terezija Vraz (bila tretjerednica 52 let) od Sv. Ruperta; Frančiška Gril (umerla ko bolniška strežnica v Lankovcih) od Sv. Lenarta; Franc Kramberger, Marija Gomilšak, Apolonija Požegan od Sv. Boljfanka v Slov. gor.; Katarina Slavič (dosegla visoko starost ter bila v III. redu 59 let) od Sv. Križa pri Ljutomeru; Ana Nemec iz Bogoine na Ogr.; Magdalena Filipič iz Strigove na Ogr.; Ivan Tudjan iz Sobote na Ogr.; Jožef Žizek in neka pokojna tretjerednica iz Belatinec na Ogr.

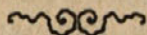
Dalje se priporočajo: neka bolna oseba in neka tretjerednica v dober namen; T. S. iz V. za ozdravljenje bolne noge, priporoča tudi svojo hudo bolno mater in neko tretjerednico za pomoč v velikih stiskah in nadlogah; neka oseba od Nove Štife neko hišo za ljubi mir in kerščansko ljubezen mej domačimi in v še neki dober namen; neka tretjerednica za srečno zadnjo uro, priporoča tudi neko osebo za spreobrnjenje; neka oseba na čast Boga sv. Duha in Matere Božje za sveto potrpežljivost in vdanost v voljo Božjo; neka žena tretjerednica od Sv. Petra pod Sv. gorami priporoča moža, da bi se odvadil pijanosti in preklinjevanja; neka žena za sv. zakonski mir in pet otrok v dober namen.

Zahvalo za vslišano molitev

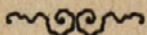
naznanjajo: J. Zorman, tretjerednica od Sv. Lovrenca v Slov. goricah, za večkratno pomoč v križih in težavah, posebno v enkratni dušni in telesni stiski; družina Grebenc v Ljubljani za zdravje dobrega očeta zadobljeno po presv. Sercu Jezusovem in Marijinem in po sv. Antonu in za pomoč v zadevi izvolitve stanu, zadobljeno po devetdnevnici, ki jo je opravljala Hilda Grebenc na čast sv. Frančišku Ksaveriju; g. župnik J. A. za odvernjenje nasledkov hudega padca po devetdnevnici h časti naše ljube Gospe, sv. Frančiška in sv. Antona; T. M. H. za zdravje v očeh in glavi zadobljeno po devetdnevnici h časti bl. Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu; Ivanka Zakrajšek, da je nazaj dobila zgubljeno zlato uro in verižico po devetdnevnici na čast presv. Serc Jezusa in Marije in sv.

Frančišku in sv. Antonu; M. g. iz D. najsvetejšima Sercema in sv. Antonu za večkratno pomoč v raznih potrebah.

Za kitajski misijon

so poslale v Kamnik: Marija Berce: 1 K, delavke tobačne tovarne v Ljubljani (po fr. Petru): 5 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec november.

<p>1. nedelja, 21. po bink. zahvaljna;
Vsi sveti. P. O.</p> <p>2. ponedeljek: spomin vernih duš v vica.</p> <p>3. torek: obletnica rajnih sobratov.</p> <p>4. sredo: sv. Karetj Boromej.</p> <p>5. četrtek: bl. Rajnerij, sp. 1. r.</p> <p>6. petek: bl. Felicija, d. 2. r.</p> <p>7. sobota: bl. Bernardin iz Fose, sp. 1. r.</p> <p>8. nedelja, 22. po bink.: zaščitništvo bl. Device Marije.</p> <p>9. ponedeljek: posvečenje bazilike sv. Zvelličarja v Rimu.</p> <p>10. torek: sv. Andrej Avelinski, sp.</p> <p>11. sredo: sv. Martin, šk.</p> <p>12. četrtek: sv. Didak, sp. 1. r. P. O.</p> <p>13. petek: sv. Martin, pap. m.</p> <p>14. sobota: bl. Gabrijelj Feretti, sp. 1. r.</p> <p>15. nedelja, 23. po bink.: sv. Gertruda, d.</p>	16. ponedeljek: sv. Anježa, d. 2. r. P. O. 17. torek: bl. Salomea, d. 2. r. 18. sredo: posvečenje cerkev sv. Petra in Pavla v Rimu. 19. četrtek: sv. Elizabeta Ogerska, vd. 3. r. P. O. V. O. 20. petek: sv. Feliks Valeški, sp. 21. sobota: darovanje bl. Dev. M. 22. nedelja, 24. po bink.: sv. Cecilija, d. m. 23. ponedeljek: sv. Klemen, pap. m. 24. torek: sv. Janez Kriški, sp. 25. sredo: sv. Katarina, d. m. 26. četrtek: sv. Leonard Portomavriški, sp. 1. r. P. O. 27. petek: bl. Deljina, d. 3. r. P. O. 28. sobota: sv. Jakob Marški, sp. 1. r. P. O. 29. nedelja 1. adv.: vsi sveti 3 redov sv. Frančiška. P. O. 30. ponedeljek: sv. Andrej, apost.
- P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška.
P. O. " " " le za ude 3. reda sv. Franč.
V. O. " " " vesoljno odvezo s popolnim odpustkom za ude 3. reda.